

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาพูดถึงกรรมวินัย ใครก็อ้างกรรมวินัย องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือศาสนา
กรรมวินัย เห็นไหม แล้วเขาก็บอกว่าเรานี้เน้นแต่กรรมวินัยตลอด แต่ทำตรงข้ามกับกรรมวินัย
ทั้งหมดเลย กรรมวินัยบัญญัติไว้ในพระไตรปิฎก เมื่อวานนี้โดนอบรม ว่าแม่แต่อรุณ.. เราอาจจะ
ไม่เข้าใจว่าอรุณคืออะไร?

เราบอกว่าอรุณ เห็นไหม คุณเสงเงินเสงทองขึ้น อรุณขึ้นมันต้องได้เห็น ไข่มุกไข่มุก
ไข่มุกไข่มุก เห็นลายมือ นี่อรุณขึ้นเป็นอย่างนั้น พออรุณขึ้นมาแล้ว พออรุณขึ้นถือว่าราตรีผ่านไป
อรุณขึ้นนี่เริ่มต้นวันใหม่ ทุกอย่างก็ดำเนินไป พอดำเนินไป สิ่งที่กรรมวินัยบัญญัติไว้ พระเวลา
ออกบิณฑบาตต้องได้อรุณก่อน ทีนี้คำว่าได้อรุณก่อนมันก็ได้อรุณอยู่แล้ว พอได้อรุณอยู่แล้ว ทีนี้
ฤดูกาลมันมีของมัน ถ้าฤดูกาลมีของมัน เห็นไหม เวลาครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน เวลาอะไรนี่ ถึงว่าเราดู
อรุณไว้แล้วไข่มุก ในฤดูกาลนั้นเรากำหนดเวลานั้น แล้วออกตามเวลานั้น ออกตามเวลานั้น แต่
ถ้าอรุณขึ้น ถ้าเกิดว่าเวลาฤดูกาลครีမ်ฟ้าครีမ်ฝนมันไม่เห็น ทีนี้กำหนดไว้ก็กำหนดไว้ดี ๕ ครั้ง
วันนี้ก็นั่งกันอยู่ที่นี่ดี ๕ ครั้งทั้งหมดเลย แล้วดี ๕ ครั้งได้อรุณไหม? ก็ได้หมด

แต่เวลาที่นี้บนศาลาไข่มุก? บนมันโล่งไข่มุก? นี่เมื่อวานบอกให้เราพิสูจน์ก่อน ให้
พิสูจน์ก่อน มันต้องพิสูจน์ เพราะเราก็มั่นใจว่าอรุณของเราได้ มันได้อรุณอยู่แล้ว เขาบอกว่า
ไม่ได้อรุณ อย่างนั้นก็ไม่ได้อรุณ

ถ้าลงจะตะแบงนะ ไปอยู่ในห้องมันมีอรุณไหมล่ะ? ก็เอ็งมุดอยู่ในรูแล้วอรุณมันเกิดที่
ไหนล่ะ? อรุณไม่เกิดหรือถ้ามีอยู่ในรู แล้วมีอยู่ในที่แจ้งอรุณมันก็มีอยู่แล้ว แล้วบอกว่าไม่ได้
อรุณ ก็ไม่ได้ ก็มันจะทำให้ไม่ได้มันก็คือไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นอรุณก็คืออรุณของมัน

ทุกคนบวชมาทั้งชีวิตไข่มุก? เราก็บวชมาทั้งชีวิต ทุกคนเอาชีวิตสละมา สละมาเพื่อ
อะไร? สละมาเพื่อมรรค ผล สละมาเพื่อพ้นทุกข์ แล้วเราจะเอาชีวิตนี้มาแลกกับของที่ยังนี้ได้

ไหม? เพียงแต่มันน่าเสียดาย น่าเสียดายว่าเรามีทางวิชาการมา แต่ประสบการณ์เขาไม่มี เขาไม่มี เพราะเขายืนยัน ยืนยันว่ามันไม่ได้อรุณ

เขาบอกเอาอรุณนะ อรุณคือแสงเงินแสงทองใช่ไหม? 'ไอนี้ก็แสงเงินแสงทอง ก็นั่งกัน อยู่ที่นี่ นั่งกันอยู่ที่นี่ไหม? แล้วเขาเข้าใจผิด เขาบอกว่าเรานี้ไปดูเวลาเป็นอรุณ เอานาฬิกาเป็นอรุณ สมัยพุทธกาลไม่มีเวลา ไม่มีนาฬิกา ยามมันมีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ยาม เห็นไหม นาฬิกาแดดมันมี มาก่อนพุทธกาลอีก มันมียามมีอะไรเขาบอกมาอยู่แล้ว

มันไม่ใช่พระไตรปิฎก พระไตรปิฎกพูดอย่างนั้นจริง เราบอกธรรมวินัย เขาบอก พระไตรปิฎก แต่ไอ้ที่ให้เราให้ดูนี้มันอยู่ในอรรถกถา มันเป็นบาลีเหมือนกัน พระไตรปิฎกนะ แต่ แปลออกมา บอกว่าให้กำหนดเวลาแล้วเอาเวลานั้น ให้เอาเวลานั้น ถ้าแบบว่ามันครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน ให้เอาเวลานั้น

ทีนี้เวลาครีမ်ฟ้าครีမ်ฝนใช่ไหม? คำว่าครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน คือว่าฝนตกนี้พระช้อนผ้าไม่ได้ ถ้า ช้อนผ้าไปมันเป็นอาบัติเหมือนกัน ถ้าปกติไม่ช้อนผ้าอาบัติไม่มี ช้อนผ้าไม่ช้อนผ้าอาบัติไม่มี อาบัติไม่มีเลยนะ เพราะว่าเมื่อก่อนพระเรานี่ พระพุทธเจ้าทดสอบก่อนขึ้นไปบนภูเขาไป ห่มผ้า ชั้นหนึ่งมันก็ยงหนาวอยู่ ๒ ชั้น ๓ ชั้น ก็เลยบัญญัติสังฆาฏิ ๒ ชั้น แล้วจีวรชั้นหนึ่ง ๓ ผืนอยู่ได้ แล้ว ไม่ต้องมีผ้าห่ม รูดลงไปได้ตลอดที่ไหนก็ได้

ทีนี้พอใช้อย่างนี้มาตลอดใช่ไหม? เวลาพระรูดลงไป นี่สมัยก่อนพวกลัทธิต่างๆ มันเยอะ ขโมยผ้าต่างๆ เห็นไหม ต้องห่มผ้า ๓ ผืนออกบิณฑบาตหมด ทีนี้พอสุดท้ายแล้วพระอนนทสิม แล้วพอมาสรางวัดขึ้นมา พอมิประตุถันดาน พอมิประตุถันดานใครจะไม่ช้อนจีวร ไม่ช้อน สังฆาฏิก็ไม่เป็นไร อนุญาตไป อนุญาตอยู่

แต่ทีนี้ว่าการห่มผ้าช้อนหรือไม่ช้อนนี่ไม่เป็นอาบัติ ไม่เป็นอาบัติ แต่พระป่าเราถือการ ช้อนผ้าเป็นประเพณี พอถือการช้อนผ้าเป็นประเพณี เห็นไหม เวลาฝนตกถ้าช้อนไป เวลาฝนตก ถ้ามันเปียกขึ้นมามันจะไม่ได้ แบบว่าปกติจะช้อนผ้าออกบิณฑบาตทุกวัน เว้นไว้แต่ว่าฝนมันจะ ตก หรือฝนตกจะทิ้งผ้าไว้ที่นี้ เขามาดูเขาบอกว่านี่ขาดผ้าครอง

มันขาดครองได้อย่างไร? ในเมื่อมันได้เวลาแล้วออก อรุณที่มันออกไปใช่ไหม? เราได้ อรุณแล้วออกอย่างนี้ทุกวัน แล้วพอได้อรุณแล้ววันนี้ชัดเจนมาก ได้อรุณชัดเจนมาก วันนี้ได้

อรุณชัดเจนมาก เราไม่พูดให้ลึกกว่านี้ละ ลึกกว่านี้ไปมันจะเป็นสังฆเภทไปเลย ใครขุยมันจะเป็นสังฆเภทไปเลย แต่มันต้องแยกฉัน แยกลงอุโบสถเป็นสังฆเภทเลย

ทีนี้ไม่อยากให้ลงถึงขนาดนั้น เพราะเราพระด้วยกัน เพียงแต่ว่า ๑. พระด้วยกัน ๒. เสียหาย เสียหายความรู้ ทำไมไม่มาคุยกับเราก่อนละ? ทำไมไม่มาคุยกับเรา ทำไมไม่มาปรึกษาเรา ของอย่างนี้มันเป็นลูกศิษย์อาจารย์กัน มันปรึกษากันได้ อย่าไปวิตก วิจารณ์ แล้วพัดกันเอง ทิ่มกันเอง ทิ่มแล้วทิ่มอีก ทิ่มแล้วทิ่มอีกจนแตกเป็นสองฝ่าย

นี่ไง นี่คุยได้ พูดได้ แล้วพิสูจน์ได้ วันนี้พิสูจน์ ตอนเช้าพิสูจน์แล้ว วันนี้พิสูจน์แล้ว ชัดเจนมาก อรุณเค็ดขาด.. นี่เรื่องธรรมวินัยนะ นี่เรอบอกว่าธรรมวินัยๆ แล้วเขาบอกว่าต้องถือพระไตรปิฎกอย่างเดียว ไซ้! ก็ถือพระไตรปิฎกอย่างเดียว แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติมันต้องวางไว้ คูสติปัญญาเห็นใหม่ อย่างที่เรอบอก

นี่เขาบอกว่า “จิตดวงหนึ่งเป็นจิตดวงหนึ่ง จิตดวงหนึ่งจำจิตดวงต่อไป จำสภาวธรรมอย่างนั้น จำสภาวธรรม! จำสภาวธรรมจนชำนาญจะเกิดปัญญาเอง แล้วเกิดโดยฉับพลัน”

อ่านคำว่าฉับพลัน นี่ในพระไตรปิฎก ในตำรา ก็บอกว่าเวลาปัญญาเกิดจะเกิดฉับพลัน แต่ที่มาต่างกัน ที่มาของปัญญามันต่าง เริ่มต้นผิดมามันไม่มีหรือ ที่มาของมันจะไม่เป็นอย่างนี้ ที่ว่าจิตดวงหนึ่งจำอีกดวงหนึ่ง จำสภาวธรรมให้แม่น นี่การเคลื่อนไหวตั้งรู้แบบนี้ถึงจะเกิดปัญญา แล้วปัญญาจะเกิดโดยฉับพลัน

ไซ้ ปัญญาเกิดฉับพลัน แต่! แต่ปัญญาจะเกิดฉับพลัน โดยที่เป็นศีล สมาธิ ปัญญา.. ปัญญาเกิดโลกุตตรปัญญา ปัญญาไม่ใช่เกิดจากจำสภาวะ เขาเน้นจำสภาวะ จำสภาวะเป็นสัญญา ถ้าเป็นสัญญา สัญญาจะเกิดปัญญาได้อย่างไร? มันต้องพัฒนา มันต้องไปขั้นตอนหนึ่ง มันต้องไปอีกระดับหนึ่ง ปัญญาจะเกิดอีกระดับหนึ่งไม่ใช่ระดับนี้ แต่ถ้าระดับนี้เกิดฉับพลัน ฉับพลันมันก็เป็นสัญญาใจ มันเป็นสัญญาเพราะอะไร? สัญญาเพราะศึกษาธรรมวินัยใจ ศึกษาพระไตรปิฎกใจ แล้วไม่วางไว้ก่อนใจ

นี่มันจะรู้ถูกรู้ผิดนะ คนปฏิบัติมันจะทดสอบแล้วมันจะผิดมันจะถูกของมันไปอย่างนี้ พอมันปล่อยวาง มันเข้าใจ ปัญญามันเกิดเขาก็เข้าใจไซ้ไหม? มันก็มีความสุขพักหนึ่ง พอมี

ความสุขพักหนึ่งเดียวมันก็ตีกลับ พอตีกลับมันก็จะสอนคนปฏิบัตินั้นไง เอ๊ะ.. มันไม่สมมุจเจท เว้ย มันไม่ละจริงเว้ย

นี่แต่มีครูบาอาจารย์ของเราท่านผ่านประสบการณ์อย่างนี้มาแล้วไง ท่านบอกว่าต้องวางไว้ก่อน ไม่ใช่ดูถูกดูหมิ่นนะ คำว่า “วางไว้ก่อน” ไม่ใช่ดูถูกดูหมิ่น ไม่ใช่เหยียบย่ำ ไม่ใช่ปฏิเสธ ถ้าปฏิเสธมันจะมีปริยัติ ปฏิบัติทำไมล่ะ? ปริยัติมีไว้ทำไม ปริยัตินี้ ปริยัติคือมีไว้ศึกษา แต่เพราะศึกษาแล้วไม่ปล่อยก่อน ไม่วางก่อนแล้วมาปฏิบัติเลย พอปฏิบัติเลยนี่มันจะเป็นสัญญา หลวงปู่ มันใช้คำว่ามันจะขัดมันจะแย้ง มันจะถีบ มันจะเตะกัน

ความรู้สึกของเรา ข้อเท็จจริง ความจริงมันจะเกิดบ้างไม่เกิดบ้าง เราไปทำงานสิ เราจะมีประสบการณ์ใหม่? แต่พอประสบการณ์ปีบเราก็ก้าวผิดจากตำรา เห็นใหม่ เราก็ละล้าละลังใหม่? นี่เวลาปฏิบัติไป ครูบาอาจารย์ที่มีประสบการณ์ท่านรู้อย่างนี้ไง ท่านบอกว่าถ้าเอามาปฏิบัติพร้อมกันนี่ไปได้อยู่ แต่มันยากมาก มันยากหมายถึงว่ามันต้องลองผิดลองถูก ไอ้คนปฏิบัติตนเองจะทุกข์เอง จะทุกข์เอง

ข้อเท็จจริงกับทฤษฎีมันจะขัดแย้งกันในความรู้สึกของเรา แล้วเราจะต้องหาสมดุลของมัน แล้วความจริงกว่าจะหาสมดุลของมัน เราจะไม่หาสมดุลของเราเองเพราะเรามีกิเลส เราต้องเข้าข้างตัวเองเป็นธรรมดา การเข้าข้างตัวเองเป็นธรรมดา มันก็ว่านี่ต้องบรรลุธรรม พอบรรลุธรรมขึ้นมา ถ้าพอมันเสื่อมนะ..

นี่นักปฏิบัติไปตายตรงนี่เออะ เขาเรียก “กรรมฐานม้วนเสื่อมใจ” เวลามันเสื่อมใจ เวลามันตีกลับ มันเสื่อมเขาเรียกกรรมฐานม้วนเสื่อม คือม้วนเสื่อมเลิกเลย ตีกลับหมดเลย เพราะอะไร? เพราะความมั่นใจว่าเป็นผลไง แต่ถ้าในการปฏิบัติเนะวางไว้ก่อน พอวางไว้ก่อนแล้วประพฤติปฏิบัติไป

นี่เขาเข้าใจผิด เข้าใจว่าพระไตรปิฎกก็ปฏิเสธ อะไรก็ปฏิเสธ อวดรู้ อวดดี.. อภิธรรมเขาเข้าใจพระป่าเป็นอย่างนี้ แต่เวลาเราแก้ไข เวลาเรารักษาคนไข้มันคนละขั้นตอนกันใช่ไหม? เวลา รักษาคนไข้ ฟันฟูกี่อย่างหนึ่ง ให้อาหารก็อย่างหนึ่ง ทุกอย่างก็อย่างหนึ่ง ไช้นี้ก็เหมือนกัน ขณะที่ทำสมถะก็เป็นอย่างหนึ่ง ขณะที่ทำปัญญาที่เป็นอย่างหนึ่ง ขณะที่ทำอย่างหนึ่งมันเป็นขั้นตอนของมัน รวบรวมมาเป็นอันเดียวกันไปหมดมันเป็นไปไม่ได้ ฉะนั้น ในวงกรรมฐานเราถึงบอกว่า

“ต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ต้องทำความสงบของใจเข้ามาก่อน”

ถ้าไม่มีความสงบของใจนี้สัญญามันมี สัญญาตัวนั้นมันจะเอาข้อมูลมา เอาข้อมูลกับเอา ประสบการณ์ของเรามาสร้างภาพ มันเป็นไปได้ไม่ได้ นี่ไง เพราะความเข้าใจผิด เพราะพอบอกว่า ความเห็นผิดใช่ไหม? นี่มีการศึกษานะ มีทางวิชาการ แต่ยี่ดวิชาการว่าต้องเพียะอย่างนั้น นี่ก็ เพียะอยู่ ต้องอย่างนั้น เราทำอย่างนั้น แต่ประสบการณ์มันมีใช่ไหม? พอประสบการณ์มันมีนี้ได้ เวลาที่ไป ได้เวลาที่ไป ได้เวลาที่ไป

แล้วนี่เราบอกว่าใครอยู่ที่นี้ก็เหมือนกัน ถึงเวลาหน้าหนาวเราจะเลื่อนไป นี่ตี ๕ ครึ่ง ตี ๕.๔๕ ตี ๕.๕๐ ตี ๕.๕๕ มันจะไป เดี่ยวหน้าหนาวมันจะขยับออกไป ขยับออกไป แต่เวลาวันนี้ ชัดเจนมากเลย เพราะนั่งกันอยู่ที่นี่แจ้วแห้วเลย แต่นี่ก่อนหน้านี้มันเห็นครีมฟ้าครีมฝนไหม? มัน จะครีมฟ้าครีมฝนตลอด พอครีมฟ้าครีมฝนเอ็งจะรออย่างไรในเมื่อเวลามันเป็นแล้ว

มันยึดอรุณนั้นนะไม่ได้ยึดเวลาหรอก ไม่ได้ยึดเวลา แต่เอาอรุณนั้นบวกกับเอาเวลานี้เป็น สมมุติ เอาเวลานี้เป็นที่นัดหมาย เป็นที่นัดหมายของพระหลายๆ องค์ที่จะออกบิณฑบาตพร้อม กันในสายนั้น มันเป็นการนัดหมายในเวลานั้น แล้วเวลานั้น อรุณเราก็ค่อยขยับได้ ขยับได้ นี่ไปตี ว่าขาด ไม่ได้อรุณ ไม่ได้อรุณของใครล่ะ? ไม่ได้อรุณของใคร?

นี่ความเห็นของเขาใช่ไหม? นี่เราบอกว่า เวลาเราพูดกับพระที่เวลามาโต้แย้งกัน หรือว่ามี อะไรรกัน เราบอก เฮ้ย.. พระพุทธเจ้ามิ่งกับพระพุทธเจ้าคุณละองค์นะมิ่ง สงสัยพระพุทธเจ้ามิ่ง กับพระพุทธเจ้าคุณละองค์แล้วแหละ

นี่เขาบอกว่าอรุณ แต่เพราะเขาเข้าใจว่าทั้งพระพุทธเจ้า เขาเข้าใจว่าเราไปเอานาฬิกา เขา บอกว่ามันไม่มี สมัยพุทธกาลไม่มีเวลา ต้องเอาอรุณ ไม่มีเวลา.. เอาอรุณ! แต่นัดหมายกันด้วย เวลา ไม่ได้เอาเวลา เอาอรุณนั่นแหละ พออรุณมันได้แล้วมันก็สภาวะอย่างนั้น

นี่พูดถึงปฏิบัติไป ให้อันว่าอย่างนั้นนะ ถ้าเรื่องธรรมนะ นี่พูดถึงข้อเท็จจริงในกฎหมายมัน เป็นอย่างนี้ ในวินัย ในวินัยมันต้องเด็ดขาดไป เด็ดขาดไป.. เมื่อวานเรายืนยันแล้วแหละว่าได้ แต่ เราต้องการบอกให้พิสูจน์วันนี้อีกวันหนึ่ง ให้เขามาพิสูจน์ด้วยตัวเอง พิสูจน์ตอนเช้านี้แหละ เพราะวันนี้อากาศมันดี วันนี้อากาศมันไม่มีเมฆ วันนี้ชัดเจนเลย ต้องพิสูจน์กัน ไม่ใช่ว่าเราอยู่บน ศาลานี้ เขาไปอยู่ในกุฏิ ไม่ได้หรอก เที่ยงก็ไม่ได้ เย็นก็ไม่ได้เพราะอยู่ในกุฏิมันมืด ไม่มีหรอก

นี่ไงมันอยู่ที่ใครจะจับผิดใครไง อยู่ที่ใจเป็นลูกผู้ชายจริงหรือเปล่า? ถ้าใจเป็นลูกผู้ชายจริงมันต้องเผชิญกันต่อหน้า มันต้องให้พูดสองฝ่ายแล้วพิสูจน์กัน ไม่ใช่พูดลับหลัง ให้พูดกันต่อหน้า พิสูจน์ได้ทุกกรณี คุยได้หมดทุกเรื่อง

แต่นี้ไอ้เรื่องกิริยาที่ว่าเราเสียงดังอะไรเนี่ย อย่างนี้ประสาเรานะ ลูกศิษย์เราเขาบอกว่า นี่พอมานั่งเราบ่อยๆ แล้วมันออกมาจากใจ แบบว่ามันต้องกระต๊อบ แบบว่ากระทบให้ออกด้วย ถ้าออก เออ.. วันไหนออกมันฟังแล้วมันเข้าใจ มันฟังแล้วมันซึ่งใจ แต่คนไม่เคยบอกว่าอันนี้กิเลสหมดนะ ไอ้โฮ.. โทสะ ไอ้โฮ.. ไฟทั้งนั้นเลยว้ย ไอ้โฮ.. มึงเผาเมืองก่อนแล้วก็เผาภู่นั่นนะ เสาคนพูดก่อนไง

นี่มันคิดแต่ไฟไป มันไม่เห็นไฟเป็นประโยชน์กับการเผาผลาญอาหาร ทำให้อาหารสุก ไฟมีประโยชน์กับอะไรบ้าง ถ้าเรารู้จักใช้ รู้จักเก็บประโยชน์มัน ถ้าใช้ไม่เป็นมันก็เผาผลาญ มันก็ทำลายทั้งนั้นแหละ แต่ไฟมันให้ความอบอุ่นนะ มันทำให้อาหารดิบเป็นอาหารสุกได้นะ ทุกอย่างได้หมด นี่ตรงนี้มันไม่ได้คิดไป มันคิดแต่ว่าไฟคือไฟไป วิทยาศาสตร์ไป

พูดถึงทางวิทยาศาสตร์ เห็นไหม เราบอกวิทยาศาสตร์นี้ ถ้าผิดก็ผิดทางวิทยาศาสตร์ แต่เวลาเทศน์ธรรมะเราก็เอาวิทยาศาสตร์มาอ้างนี่แหละ ถ้าวิทยาศาสตร์นั้นเป็นโลก วิทยาศาสตร์มันเป็นข้อตายตัว แต่กิเลสนี้ อู้อู.. มันเสียด กิเลสนี้มันคอยละม้าย บ้าง ดักหน้าบ้าง ดักหลังบ้าง หลอกหลวงบ้าง บังแกบ้าง สร้างภาพบ้าง ไอ้โฮ.. ถ้าเอาวิทยาศาสตร์นะเสร็จมัน มันหลอกกระต๊อบทุกเที่ยว การภาวนามันก็หลอกกระต๊อบตาย แต่ถ้าเรามีปัญญาของเรา นี่ตามความเป็นจริงไป

นี่พูดยืนยัน ยืนยันว่าได้อรุณแน่นอน ได้ชัดเจนมาก ถ้าใครไม่ได้พิสูจน์ใหม่ก็ยังไม่ได้ แต่วันนี้พิสูจน์แล้ว พระนั่งอยู่นี่ทั้งหมด แล้วเราถามทุกคน นี่เพียงแต่ว่าเมื่อวานเราพูดไปนี่ เราลูกผู้ชายไปบอกว่าได้อรุณ พระพวกเราบอกได้อรุณหมด แล้วที่นี้เราบอกว่าพวกเรานี้มันเป็นข้างเราใช่ไหม? มันก็จะบอกว่าได้อรุณไป ความเห็นของเขาหลายๆ องค์ก็บอกว่าไม่ได้ ให้ยืนยันกัน เขาบอกว่าไม่ได้

ฉะนั้น เราบอกว่าถ้าพวกเรา เห็นไหม เขาบอกว่าเราเป็นหัวหน้าก็ต้องยอม วันนี้ก็เลยบอกว่าอย่างนั้นพรุ่งนี้พิสูจน์กัน แต่เขาไปแล้ว เขาไปแล้ว ที่นี้พิสูจน์กันด้วยวันนี้เราจะพิสูจน์กันเอง พิสูจน์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ พิสูจน์ว่ามันได้อรุณหรือไม่ได้อรุณ ได้อรุณแน่นอน เอวัง